

Петър Копанов
Цветът на бога

Първи май 1986 година започна като съвсем обикновен ден за Лазар Мойсеевич Золотов. Ден като ден – с първомайската манифестация и другарската почерпка по случай празника. Проблемът на Лазар Мойсеевич, който впоследствие се превърна в проблем на най-големите разузнавателни централи в света, се появи късно вечерта към края на почерпката – когато към другарския кръг на нашия герой се присъединиха няколко другари от по-далечни страни с подчертано тъмен цвят на кожата. Причината за тяхното появяване беше успешната сделка „под масата“, която Лазар Мойсеевич и неговите другари бяха осъществили. Сделка, която осигуряваше на чуждите другари две ядрени бойни глави, предвидливо прибрани и обявени без излишен шум за „безследно изчезнали“ от една ракетна база на 130 километра източно от Нижни Тагил – това е на изток от Урал, а на нашите другари прилично възнаграждение в „зелени гушери“. В хаоса, възникнал от Горбачовата „перестройка“ подобни „удари“ се превръщаха в нещо обикновено и нашият герой като типичен евреин, което ще рече човек умен и предвидлив, а и мислещ в перспектива, не пропусна „да си натопи човката“ и в тази далавера, както обичат да се изразяват в мафията.

Лазар Мойсеевич иначе си работеше като помощник-главен счетоводител в едно забутано одеско предприятие, но официалната му длъжност не бива да ни заблуждава. Лазар Мойсеевич беше правнук на Аврам Голдщайн, който пък бил равин в Одеската синагога и приятел с Давид Бронщайн – бащата на Лев Троцки. Дядото Лазар Аврамович пък бил един от близките помощници на самия Троцки през революцията и предвидливо си сменил фамилията от Голдщайн на Золотов. Също така предвидило въпросният дядо се отдръпнал навреме както от Троцки, така и от революцията и се отдал на търговийка по времето на НЕП, като завъртял парите, наградени през революцията и гражданската война. Постепенно семейството пое контрола над голяма част от контрабандния поток през Одеското пристанище. За да си нямат неприятности с официалните власти, всички членове на семейството заемаха някакви дребни длъжности в държавни предприятия, които прикриваха основните им занимания без да им пречат на бизнеса.

След това досадно, но необходимо пояснение можем да се върнем при нашия герой там, където го оставихме: Лазар Мойсеевич си прекарваше въпросния Първи май както обикновено си прекарваше Първи май – с манифестацията и другарската почерпка, и всичко си вървеше както си му е редът за такъв празник до момента, в който чуждестранните другари решиха също да вдигнат тост по случай светлия празник и още

по-светлата сделка. Проблемът възникна от една дребна подробност. Въпросните другари наляха в чашите на всички присъстващи за госта от „своето“ питие, в което за голямо съжаление на Лазар Мойсеевич имаше съставка, към която организъмът му имаше алергия. Алергия, за която нито той, нито някой друг е подозирал, че има. Така че нашият талантлив комбинатор гаврътна на екс чашата с ароматния ром без никакво притеснение. След това спря да диша. След това се опули. И се свлече на пода, без да издаде дори стон. В първия момент всички се смръзнаха от изненада, после се скупчиха около Лазар Мойсеевич и се опитаха да го вдигнат от пода. Някой се разкрещя за лекар. Накрая един от телохранителите на важните чуждестранни другари – огромен негър, облечен в бял костюм, се наведе над другаря Золотов, вдигна го внимателно на ръце и го понесе навън от ресторанта и внимателно го положи в линейката, която пристигна само след 27 минути – невероятно постижение за съветската бърза помощ, особено в празничен ден. Именно образът на този огромен негър, заобиколен от ярката светлина, излъчвана от полилеите в заведението, беше последното нещо, което Лазар Мойсеевич видя след като за момент дойде в съзнание, преди окончателно да изпадне в кома...

Втората част на необикновената случка, която така недодялано се опитваме да опишем, започна в болницата, където беше откаран нашият злополучен герой. Лекарите в бърза помощ и реанимацията също бяха запразнили и всички вече бяха вдигнали порядъчно градуса, когато внесоха носилката с безчувствения Золотов. И тук съдбата си направи лоша шега с Лазар Мойсеевич. За първи път в неговия житейски път неговата незабележимост и неизвестност извън тесния кръг, в който въртеше сделките си, бяха в негова вреда. Вместо да го прегледат внимателно, лекарите просто го изхвърлиха на боклука – пардон, в моргата. Какво толкова, някакъв скапан евреин се бил гътнал по време на разпивка. Чудо голямо! Като не може да пие да не пие! Тая работа с пиенето е за нас, руснаците и украинците, а тия жидове само хабят доброто питие... Така че съвсем естествено диагнозата беше „смъртен случай – карайте го направо в мазето, при касапите“, т.е. за аутопсия. Само че патологоанатомите отдавна бяха се изнесли, за да празнуват в семеен кръг или сред приятели извън болницата, така че смъртният акт беше съставен и подписан без излишно разтакаване в Бърза помощ, а количката с тялото беше поета в моргата от дежурния санитар Вова. Вова беше останал сам на етаж, ако не броим труповете и бутилката самогон, която безсрамно стърчеше от джоба на мърлявата му престилка. Въпросната престилка

при постъпването му на работа може и да е била бяла, но след 10 години топли грижи за одеските мървци беше придобила зловещ сивкаво-зелен цвят, а по ръкавите имаше странни мораво-виолетови оттенъци. Самият Вова след продължителното общуване с труповите беше придобил такъв израз на лицето, че всички го отбягваха като да беше чумав. Горкият човек преживяваше много тежко това отношение на хората и съвсем естествено давеше мъката си в алкохол и в общуване с труповите, за които отговаряше. Беше си измислил оригинално развлечение, което подсказваше за богатата душевност и доброта, криещи се зад тази зловеща Вовкина мутра, дето караше сестрите да се вцепеняват от ужас, колчем го видеха да се зададе по коридорите. Та значи Вовка нареждаше мъртъвците в кръг, изправяше ги и ги подпираше, така че да застанат в седнало положение, след което вадеше тесте карти и ги раздаваше. Слагаше раздадените карти в ръцете на труповите и започваше поредната игра на покер. Това забавление може и да се струва отвратително на някой наш читател, но мъртъвците нямаха нищо против, а Вова страшно се забавляваше, а и в края на краищата кой го е нея? Никой не се оплакваше, на никого не бе нанесена вреда – морална или материална. Тази вечер Вова беше в празнично настроение – по случай празника, и тъкмо бе привършил една игра, когато му пратиха тялото на нашия човек по асансьора в подземие. Затова Вова реши веднага да го включи в играта. Така Лазар Мойсеевич се озова в кръг, заобиколено от пет трупа и един пиян санитар, раздаващ картите за поредната игра на покер. Отначало всичко вървеше добре – в смисъл, че Вова разиграваше игрите, а труповите послушно държаха картите, но към четири часа сутринта нещата се промениха. Ефектът от злополучната съставка, докарала нашия герой до коматозно състояние, започна да преминава. Тялото му, което до този момент беше вкочанено като на истински мъртвец, започна да се отпуска и в един момент картите изпаднаха от ръцете му. Вова се понамръщи, но ги постави обратно в ръцете му. След малко обаче картите отново изпаднаха от ръцете на Золотов. Вова отново ги върна на мястото им, като внимателно, но силно стисна ръцете на евреина и отправи едно нецензурно пожелание по адрес на майка му. След около 5 минути обаче картите отново изпаднаха от ръцете на Золотов. На всичко отгоре това стана в момент, когато Вова се беше замислил много сериозно в играта. Затова санитарят без да се замисля стана и отвъртя на Лазар Мойсеевич един шамар, който отекна като гръм в празното помещение. От шамара ли, от звука ли, Лазар Мойсеевич дойде в съзнание и започна да премигва. Вова също започна да премигва. Лазар Мойсеевич въздъхна

тежко и понечи да стане. Вова отвори уста и понечи да си поеме дъх. Лазар Мойсеевич се подпря на двата трупа и бавно и тежко започна да се изправя. Вова седна на пода и бавно и тежко започна да си поема дъх. Накрая Лазар Мойсеевич се изправи и тръгна към Вова, като протегна ръцете си към него – не се чувстваше стабилно човекът и му се струваше, че целият свят е пъян и се люлее наоколо. Вова изтрезня, скочи на крака и като крещеше с цяло гърло, побягна нагоре по стълбите. Помисли си, че мъртвецът му се е ядосал заради шамара и иска да го удуши. Когато Вова влетя като снаряд в Бърза помощ, крещейки че един умрял го гони за да го удуши, персоналът тъкмо беше приключил с празнуването и всички бяха изпаднали в тихата летаргия, с която неизменно приключват проявите на битов алкохолизъм в Съветска Русия. Затова нахлуването на зловещия санитар, крещящ и уплашен до смърт, имаше ефекта на бомба. Цялата болница заприлича на ритнат кошер. В същото време Лазар Мойсеевич, който си беше още с костюма от празненството, съвсем спокойно си излезе през страничния вход на моргата и тръгна по Одеските улици. След три пресечки се качи на тролея и благополучно се прибра у дома.

Третият етап на Золотовата одисея започна в понеделник, 4 май. Дотогава вестта за смъртта на Лазар Мойсеевич се беше разнесла както в неофициалния кръг от негови приятели и бизнеспартньори, така и в предприятието, в което работеше. На всичкото отгоре смъртният акт пристигна на работното му място още преди той да е дошъл на работа. Лазар Мойсеевич беше ерген, живееше в самостоятелна къща, родителите му бяха починали, нямаше братя и сестри и съвсем естествено никой не разбра, че всъщност си е жив и здрав и просто два дни си почива от махмурлука у дома. Той самият имаше само бегли спомени за случката в ресторанта и никакви за другата случка в моргата. Когато се събуди в леглото си не помнеше как се е прибрал, но това не го разтревожи особено, тъй като всичко си беше наред – беше заключил външната врата, съблякъл се, измил се, завил се и заспал като бебе. Само едно нещо не му даваше мира – грамадното черно лице, силно, твърдо, сякаш издялано от абанос, обрамчено от ярка светлина, което запълваше цялото му съзнание – откъде се беше взело, Лазар Мойсеевич така и не можеше да си обясни. Накрая махна с ръка и реши, че просто е прекалил с пиенето. Когато пристигна на работа в понеделник, в личен състав тъкмо започваха да оформят документите за освобождаването му от длъжност поради смърт. Ефектът от появяването му беше страшен. Малко са нещата, които наистина могат да развълнуват съветския човек, но появата на

официално обявен мъртвец само половин час след като е пристигнал смъртния му акт дойде в повече дори и за тези свикнали на всякакви превратности и творчески простотии хора. Отделно оставаше въпросът, че в никакви закони и правилници не се регламентираше случай като Золотовия. Казано накратко, цялата скапана съветска бюрократична машина блокира. Началникът на личния състав прехвърли случая на директора на завода, той пък на секретаря на градския комитет на Партията, той пък го прати на секретаря на областния комитет и така нататък все нагоре по бюрократичната йерархия. И никой не знаеше какво да прави. И никой не желаше да поеме отговорност за решаване на случая. И прехвърляше топката на следващата „шапка“. Само че тази бюрократична машина е много тромава. Докато документите по случая „Золотов“ стигнат до секретаря на Обкома, минаха 15 дни. През това време хорската мълва разнесе случката из цяла Украйна, та и извън нея, като я преиначи до неузнаваемост, макар че тя и така си беше достатъчно шантава. Та какво по-необикновено нещо от възкръснал мъртвец! Нали най-важният момент от историята на самия Христос е именно неговото възкресение! Накрая съвсем закономерно случаят стигна до ушите на разузнавателните служби по света. И те съвсем естествено реагираха. Най-пъргава се оказа тайната служба на Ватикана – може би защото беше и най-заинтересована, а и в Западна Украйна католичеството е водеща религия и Ватикана има доста помощници. Първо беше приверено какво точно е станало и кой е този евреин Золотов. След като се увериха, че той наистина е умрял в петък, 1 май 1986 година, и е изчезнал от болницата след издаден смъртен акт, като е уплашил до смърт дежурния санитар, агентите накрая решиха, че това може би е някакво повторение на събитията отпреди две хиляди години и че Бог отново е пратил свой пратеник на Земята. Пък на всичко отгоре беше и евреин – и Исус също е бил евреин. Знае ли човек – неведоми са пътищата господни... Затова бързо беше решено този човек да бъде намерен и откаран направо при папата за проверка. Самото му намиране не беше проблем – Лазар Мойсеевич не се криеше, отначало всеки ден си ходеше на работа, сякаш нищо не се е случило и търпеливо чакаше случаят му да бъде решен. Началникът на личен състав и директорът на завода се видяха в чудо, докато го накарат да излезе в платен отпуск до уреждане на въпроса. Все пак по-добре е мъртвецът да бъде в отпуск, отколкото всеки ден да се мотае в счетоводството и да дава повод за приказки. Така де – тая социалистическа система толкова се е скапала, че даже мъртвите трябва да ходят на работа.

И така Лазар Мосеевич излезе в безсрочен платен отпуск, докато отново стане официално жив, и се прибра в къщи в края на работната седмица. След 5 дни през нощта беше отвлечен от дома си, като никой нищо не разбра и не усети, тъй като, както вече споменахме, той живееше сам в отделна къща, останала още от дядо му. След още три дни Лазар Мойсеевич се озова във Ватикана, на разпит пред самия папа. По време на пътуването си нашият герой най-после започна да си дава сметка какво всъщност му се е случило, а и онзи странен образ от абанос в ярко сияние съвсем не беше изчезнал. Затова когато започнаха да го разпитват в присъствието на папата, той вече имаше съответната нагласа за отговори. Тъй като възкресението е въпрос от изключителна важност за католическата църква, а и тя е изключително предпазлива по отношение на всякакви чудеса, Лазар Мойсеевич беше предварително обработен, в смисъл че му беше бит „серумът на истината“, основна съставка на който е натриевият амитал. Освен това той беше омотан в детектори, свързани към най-съвременен вариант на полиграфа, или детектора на лъжата. Цял куп техници и лекари внимателно наблюдаваха както човека, така и показанията на приборите, за да уловят дори най-малкия признак на съмнение в лъжа. След предварителния тест за настройка на Лазар Мойсеевич бяха зададени основните въпроси, които вълнуваха папата и кардиналите около него. Бил ли е „оттатък“? Да! Видял ли е Дева Мария? Не! А Спасителя Христос? Не! Сигурен ли е? Да! А какво е видял? Бога! Нещо друго? Нищо! Последваха въпроси към техниците и лекарите дали някъде е имало признаци на лъжа в отговорите на разпитвания. Нямаше такива. И така цялото църковно ръководство изпадна в шок – оказа се, че на оня свят няма нито Дева Мария, нито дори Христос! Цялата църковна доктрина отиваше по дяволите, а ако нещата се разчуеха, и цялата църква щеше да я последва! Значи над половин милиард души вярваха в една голяма лъжа! И папата, и кардиналите се изплашиха не на шега и се оттеглиха, за да умуват какво да правят с този случай. През това време Лазар Мойсеевич Золотов беше настанен в едно далечно имение, собственост на църквата. Бяха му осигурени всички удобства, докато се реши какво да се прави с него.

През същото това време в родината на нашия герой всемогъщото КГБ най-после се зае сериозно със случая, след като обикновената бюрокрация блокира и нещата стигнаха чак до Генералния секретар. Диригите му бързо бяха открити и само след 2 дни беше открито и имението, в което Лазар Мойсеевич беше скрит. По най-бързия начин беше организирано отвлечането и прехвърлянето му в Москва. Историята с разпита

му се повтори, само че този път въпросите се сведоха до това има ли бог или не. Да, бог има, беше отговорът. И този път цялото партийно и държавно ръководство изпадна в паника – човекът явно не лъжеше, че е видял бога, техниците и лекарите го гарантираха. Значи цялата съветска пропаганда и целият строй бяха една голяма лъжа! Ами сега? Каво да се прави? И Политбюро на ЦК на КПСС начело с Генсека Горбачов се оттеглиха в една удобна вила в подмосковието, да мислят как да се оправят в тази каша, която така нелепо се забърка.

Междувременно нашият човек отново бе закаран в изолирана вила с всички удобства, за да чака решението на поредните мъдреци по неговия случай. И отново беше отвлечен. Този път от агенти на ЦРУ. По нареждане лично на президента Рейгън, който беше много набожен човек и се заинтересува силно от случая. И така за пореден път Лазар Мойсеевич беше натъпкан с лекарства и омотан в кабели и накрая разпитан пред един куп доктори и техници. Само дето този път действието се развиваше в една секретна къща на запад от Вашингтон. Този път обаче разпитът беше по-подробен и техниците уловиха, че Лазар Мойсеевич нещо не доизказва от срещата си с бога. Когато след серия от уточняващи въпроси се стигна до възможния въпрос, всички в залата се сачисаха. Никой не смееше да го зададе. Накрая Рейгън лично го зададе: какъв е цветът на лицето на бога? Отговорът окончателно парализира всички – черен! Всичко бе проверено и препроверено – грешка нямаше. Оказа се, че Бог има, но че той е черен като кюмюр! По-черен от последния американски чернокож мърльо – защото американските негри всъщност не са чистокръвни негри – кръвта им е средно с около една осма бяла от смесването на расите и затова не са и толкова черни като африканските.

Накрая всички трябваше да се примирят с истината и като взеха от Лазар Мойсеевич клетвена декларация да си мълчи за всичко, което му се е случило през последния месец, го включиха в програмата за защита на свидетелите и той просто изчезна някъде из Америка. Изчезна, като заедно с него изчезна вярата в Исус във Ватикана, вярата в комунизма в Кремъл, и вярата в превъзходството на Белия човек в Белия дом.

И всичко започна с една почерпка и една нелепа алергия. А как завърши... е, това вече е друга история, която всъщност още не е завършила и продължава и сега.

КРАЙ

© 2002 Петър Копанов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10001>]